

Cho Môi Em Một Màu Son

Nguyễn Thị Thanh Dương

*Em một nửa đi tìm anh một nửa,
Mộng đêm Xuân xin ghép lại cho tròn.*

Bích vừa lui cui làm bếp vừa dọn dò chồng:

– Anh Đoan, những ngày bạn em ở đây anh đừng lạnh lùng và nghiêm trang như một thầy tu nữa nhé. Chốc nữa cùng em ra phi trường đón nó em muốn anh phải thực hiện ngay cho em thấy, tươi vui và nồng nhiệt lên....

Đoan hứa cho vợ vừa lòng:

– Em muốn anh vui thì anh sẽ vui ngay.

Bích hào hứng:

– Em hoàn tất bữa cơm đãi khách xong là đi tắm rửa thay quần áo đây. Anh cũng sẵn sàng đi là vừa.

Khách từ phương xa đến, Hoài Thu vừa từ Việt Nam sang Mỹ du lịch hai tháng, nàng ở nhà người chị họ ở California một tháng và sẽ bay từ Cali đến Texas ở nhà vợ chồng Bích một tháng. Lịch trình này Hoài Thu và Bích đã rộn rã email và nói chuyện phone trao đổi nhiều lần. Khi xưa ở Việt Nam, Bích và Hoài Thu là cô giáo dạy chung trường, dạy cùng môn văn, dù Hoài Thu kém Bích 3 tuổi nhưng hai người vẫn là bạn thân, luôn chia sẻ cho nhau những buồn vui nghề nghiệp và cuộc đời. Bích định cư ở Mỹ. Sau này Bích đã liên lạc được với Hoài Thu, tình bạn giữa Bích và Hoài Thu lại thân thiết kéo dài cho đến bây giờ.

Đoan thay đồ xong, chàng nói với vợ:

– Anh trình diện em đây, đủ chỉnh tề để chào đón bạn em chưa?

Chàng vốn ít nói, nghiêm trang và trầm lặng. Hai vợ chồng hai công việc và cả những ý nghĩ cũng hoàn toàn khác nhau, Bích làm chủ một tiệm nails cách nhà 1 giờ xe, Đoan là kỹ sư làm việc gần nhà, ngay downtown Dallas. Buổi chiều chàng về nhà có cả một khoảng thời gian dài riêng tư để sống theo ý mình, đọc sách hay lên net. Đứa con trai duy nhất của họ chọn học một trường đại học ở tiểu bang khác, nó mới vào đại học năm ngoái. Ngôi nhà rộng 4,000 Sqft. quá thênh thang cho hai vợ chồng. Bích đã hơn hờ rử Hoài Thu sang Mỹ chơi và đến ở nhà nàng. Đây là lần đầu tiên đôi bạn gặp gỡ sau bao nhiêu năm xa cách.

Chuyến bay từ phi trường LAX đáp xuống phi trường DFW lúc 4 giờ chiều. Bích điệu dàng ôm một bó hoa xinh để chào đón khách. Dù đã từng trao đổi nhau hình ảnh mà khi Hoài Thu xuất hiện Bích vẫn ngỡ ngàng vì nàng trẻ đẹp hơn so với tuổi 42, có lẽ phụ nữ độc thân chưa từng lập gia đình vẫn giữ được nét son trẻ lâu hơn. Bích trao hoa cho bạn và ôm nàng trong vòng tay :

– Hoài Thu ơi, chẳng ai ngờ hai đứa mình lại gặp nhau nhỉ.

Đoan lên tiếng chào:

– Chúc mừng hai cô “nói lại tình xưa”.

Bích liền vui vẻ giới thiệu:

– Đây là Hoài Thu, cô bạn nhỏ của em. Còn đây là anh Đoan chồng Bích, như Bích đã kể trước cho Hoài Thu rồi, anh Đoan vốn là người nghiêm trang như thầy tu lại trầm ngâm như nhà thơ. Nhưng anh... chẳng thuộc kinh và cũng chẳng biết làm thơ.

Hoài Thu dè dặt:

– Chào anh Đoan, không biết là em có làm phiền anh không? Cho em xin lỗi trước nhé.

Đoan lịch sự:

– Cô đừng khách sáo.

o o o

Bích đã giao tiệm nails cho nhân viên trông coi, nàng nghỉ hẳn một tuần ở nhà tiếp khách, Đoan cũng lấy một tuần vacation cùng vợ đưa khách đi chơi đó đây. Trước tiên là Bích đưa Hoài Thu đến thăm tiệm nails để được dịp khoe những thành công của mình, tiệm mở đã lâu, dưới tay nàng luôn có gần chục cô thợ nails làm chăm chỉ không hết việc.

Đưa Hoài Thu đến vài danh lam thắng cảnh trong vùng xong Bích đề nghị một chuyến đi chơi xa tiểu bang nào đó nhưng Hoài Thu nói nơi nào trên đất Mỹ đối với nàng đều là cảnh lạ, đều đẹp, chẳng cần đi xa khỏi tiểu

bang Texas làm gì. Đi trên xa lộ thấy những cánh đồng mênh mông sau mùa gặt hái, cỏ khô trơ trọi cũng làm nàng tò mò thích thú. Thấy những con đường nhỏ hun hút vào sâu trong đám rừng ven đường nàng cũng băng khuâng khi biết con đường đó dẫn vào một trang trại một mình một cõi của chủ nhân. Nàng ao ước:

- Giá mà chúng ta được vào một trang trại xem sao...
- Nhưng vắng vẻ và buồn lắm Hoài Thu ạ.

Hoài Thu mơ màng:

- Hoài Thu thích sống nơi ấy với... một người thương.

Bích thắc mắc:

- Tại sao một người đẹp và có học như Hoài Thu lại... chưa lấy chồng cho đến bây giờ nhỉ? Kén chọn quá hở?

Hoài Thu bào chữa:

- Có nhiều người đến với Hoài Thu nhưng... có lẽ tại duyên chưa đến thì đúng hơn. Nhìn lại mới biết mình... đã già.

Đoan lái xe lặng im nghe vợ và bạn nói chuyện, mới gặp Hoài Thu lần đầu chàng cũng đã tự hỏi như Bích đã hỏi và chàng thấy mơ ước của Hoài Thu hình như...giống chàng. Ở một nơi vắng vẻ nào đó chàng vẫn muốn tìm đến, một cuộc sống đơn giản, bình yên, êm ả. Trong khi Bích thích cuộc sống ồn ào, nhà cao cửa rộng, xe đẹp đời mới để phô trương với bạn bè sang đẹp.

Sau một tuần thì Bích đi làm lại, sáng đi chiều tối mới về đến nhà, là chủ nhân nên nàng phải đến tiệm sớm và là người ra về sau cùng. Đoan cũng đi làm lại, nhưng chàng có buổi chiều để đưa Hoài Thu đến những nơi nào đó trong thành phố. Bích đã giao phó cho Đoan công việc này. Hoài Thu thích ra hồ, cách nhà chỉ 15 phút, nàng và Đoan thông dong đi bộ quanh hồ cho đến khi mỏi chân thì cùng ngồi trên băng ghế đá dưới gốc cây dọc theo bờ hồ, vừa chuyện trò vừa nhìn những con vịt trời bơi trong làn nước cho đến khi chiều xuống thấp, gió lạnh lạnh hai người mới ra về. Đoan vài lần đã hỏi:

- Em chán cảnh hồ chưa? Mai anh đưa em đến nơi khác.
- Ngày nào em cũng thích ra đây, xung quanh mình là gió, nước với mây trời còn chỗ nào đẹp hơn nữa.

Đoan cũng từng nghĩ thế. Không hiểu sao chàng và Hoài Thu là hai kẻ lạ, ở rất xa nhau mà bỗng gần nhau hiểu nhau như tri kỷ tự bao giờ.

Về nhà Hoài Thu và Đoan chung tay làm bếp sửa soạn bữa cơm chiều đợi Bích về cùng ăn. Đoan thích thú khi được Hoài Thu “sai bảo” lấy thứ này thứ nọ. Căn bếp ấm cúng khi chỉ có hai người, thêm Bích căn bếp ấm cúng ấy bỗng mong manh và tan biến mất. Từ ngày có Hoài Thu, Đoan đã thay đổi, mỗi ngày là một ngày vui. Bích cũng nhận thấy, nàng hài lòng khen chồng:

- Anh giỏi lắm, cứ tươi vui như thế này nhé, khách đến nhà mà chủ nhân mặt lạnh như đông đá thì ai dám ở.

Chàng vui có phải vì lời dận dò của vợ đâu, niềm vui tự nhiên đến và có cả nỗi buồn, sợ một tháng trôi qua Hoài Thu sẽ từ giã ngôi nhà này.

Mỗi cuối tuần tiệm nails đóng cửa Bích lại cùng chồng đưa Hoài Thu đi chơi và đi ăn. Hai vợ chồng chủ nhà đã cho Hoài Thu đi thêm nhiều nơi trong và ngoài thành phố để hiểu biết thêm về cuộc sống ở Mỹ. Hoài Thu cũng thấy tiếc từng ngày trôi qua, có gì đó khiến nàng gần gũi thân quen nơi căn nhà này. Garage ngăn nắp do bàn tay Đoan sắp xếp, vườn sau có patio xinh đẹp là thành quả của Đoan, chàng lát những phiến đá nâu đỏ, hàng rào gỗ nâu với bụi hoa hồng leo màu vàng xum xuê. Chiếc ghế xích đu và bộ bàn ghế kê trong sân patio là dịp vợ chồng bên nhau. Chàng là người đàn ông của gia đình. Nàng cũng đã từng ước mơ có một người đàn ông như thế trong đời.

Chiều nay là chiều cuối cùng Hoài Thu ở Mỹ. Chiều mai nàng sẽ giã từ. Chuyến đi nào cũng có ngày về, nhưng lần về này chắc sẽ buồn hơn bao giờ. Tự nhiên Hoài Thu linh cảm thế, nàng lưu luyến tình bạn hay một tình cảm nào khác? Đoan đi làm về sớm hơn mọi ngày, vừa mở cửa thấy Đoan, Hoài Thu không kìm nén được sự mừng vui reo lên:

- Anh đã về....

Và nàng chợt ngỡ ngàng ngừng bối rối, anh là ai mà làm nàng chờ mong tha thiết đến thế. Chàng đọc thấy sự mừng ấy, lòng chàng cũng vui khi gặp nhau như nàng:

- Anh về sớm vì chỉ còn một buổi chiều nay. Em muốn đi đâu dù cùng trời cuối đất nếu đi được anh cũng sẽ đi.

– Em chẳng hành hạ anh đâu. Ra bờ hồ như mọi ngày anh ạ.

Nàng vào trong phòng thay quần áo. Khi Hoài Thu đang trang điểm thì Đoan gõ cửa, Hoài Thu mở cửa ra và anh đứng chờ ngay nơi khung cửa. Nàng không thể và cũng không muốn khép cánh cửa vào. Nhìn vào tấm gương từ bàn trang điểm Hoài Thu thấy Đoan. Hình như anh đang có điều gì băn khoăn muốn nói. Nàng mở tung hộp trang điểm lục tìm từng thỏi son, Đoan vẫn đứng đó, anh không bước ra mà cũng chẳng dám bước vào phòng. Cứ làm như anh đang đứng trước ngã ba đường chẳng biết mình sẽ đi đâu.

Hoài Thu vẫn đang tìm một màu son. Chiều nay là lần cuối cùng đi chơi với anh, nàng muốn tặng anh một màu son đẹp, chẳng biết màu son nào anh thích? A, đây rồi... Nàng thắm reo lên và quay ra nhìn Đoan mỉm cười:

– Anh đừng sốt ruột, chờ em chút thôi.

Đoan không cưỡng nổi, chàng bước đến bên Hoài Thu và đứng sau lưng nàng. Hoài Thu đứng dậy xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau quá gần. Để tránh bối rối, như một đứa trẻ con tinh nghịch Hoài Thu giơ cao khoe thỏi son màu hồng san hô:

– Anh thích không?

Đoan đáp lại bằng một câu hỏi:

– Cho phép anh tô màu son lên môi em không?

– Vâng...

Hoài Thu ngỡ ngàng lặng người và run rẩy chỉ đáp được một tiếng “vâng”. Nàng đưa chàng thỏi son san hô đã mở nắp và đôi môi trinh nguyên chờ đợi. Suốt một thời con gái cho đến tuổi xuân muộn này chưa có người đàn ông nào có ý nghĩ đáng yêu như anh, người sẽ tô điểm cho đôi môi nàng một màu son. Nhưng Đoan quảng thỏi son san hô trở lại bàn trang điểm, thỏi son lăn lóc nơi góc nào đó:

– Anh không cần thỏi son này.

Chàng dịu dàng ôm lấy khuôn mặt Hoài Thu và đặt lên môi nàng nụ hôn dài tha thiết, đôi môi người phụ nữ chưa từng yêu mềm mại và ngọt thơm như trái cây chín giữa mùa. Đoan thì thầm:

– Anh tô son cho đôi môi em bằng nụ hôn này, màu son anh cho không bao giờ tàn phai nhé.

oOo

Sáng hôm sau vợ chồng Bích đưa Hoài Thu đi shopping mua sắm. Bích mua tặng Hoài Thu vài món đồ. Chỉ có Bích vô tư vui vẻ, còn Đoan và Hoài Thu tâm trạng ray rứt ngổn ngang. Về đến nhà Hoài Thu thu xếp hành lý để chiều ra phi trường. Ngồi một mình trong căn phòng của mình Hoài Thu nhớ lại chiều qua, Đoan đã đứng đây, đã ôm hôn nàng, cảm giác ấy đúng như anh nói sẽ chẳng thể nào quên. Hoài Thu đưa ngón tay đặt lên môi, vẫn cảm thấy nụ hôn anh ở lại. Anh đã cho nàng một màu son yêu bất diệt. Bất giác Hoài Thu nằm lăn mình trên nệm và úp mặt vào gối khóc nghẹn ngào. Trong đời nàng đã từng được tỏ tình nhưng chưa ai cho nàng rung cảm ngây ngất như Đoan. Khi nàng cảm nhận được một tình yêu thật sự, một tình yêu mà cả đời nàng vẫn đang tìm kiếm chờ mong thì chỉ là con đường cùng, ngõ hẹp.

Có tiếng gõ cửa và tiếng Bích:

– Hoài Thu ơi sửa soạn hành lý xong chưa?

Hoài Thu lau vội vàng những giọt nước mắt, xếp lại gối chăn cho gọn gàng. Bích bước vào phòng ân cần nói:

– Bích sẽ giặt lại chăn gối và... biết đâu sang năm Hoài Thu lại sang chơi.

Hoài Thu gượng mỉm cười và những tiếng phản kháng không ngừng vang dội lên trong đầu óc nàng: “Không... không bao giờ Hoài Thu đến đây lần nữa đâu Bích ơi, anh Đoan ơi..”

Bích đưa Hoài Thu ra phi trường. Đoan tiễn nàng ra tới ngoài sân, người ngồi trong xe và người đứng ngoài xe cùng giơ tay chào tạm biệt. Bích ái ngại giải thích với Hoài Thu:

– Anh Đoan thế đấy, không muốn cùng ra phi trường với chúng ta. Hoài Thu đừng để ý đến tính nét nắng mưa của anh ấy nhé.

Bích đâu hiểu rằng cả Đoan và Hoài Thu đã dặn nhau không đưa tiễn phút cuối, sợ sẽ không giấu nổi cảm xúc trước mặt Bích. Mỗi tình ngẩn ngùi này chỉ riêng của hai người.

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi nhà, Đoan quay vào nhà, đôi chân chàng như có ma lực nào đó đưa đẩy chàng bước vào phòng của Hoài Thu. Chàng ngồi xuống nệm, vuốt ve lên chiếc gối, tưởng như còn người thấy mùi hương tóc của nàng đâu đây, mùi hương tóc mà anh đã được gần kề. Mắt Đoan chột vui khi thấy thỏi son còn

nằm nơi góc bàn trang điểm kia, thỏi son san hô hôm qua đã mở nhưng hôm nay nắp đậy lại gọn gàng trong chiếc hộp be bé xinh xinh. Nàng không bỏ quên, rõ ràng là nàng cố tình để lại cho chàng, nàng không cần đến thỏi son này nữa vì nàng đã có màu son môi không bao giờ tàn phai. Điều ấy chỉ mình chàng hiểu.

Đoan cầm hộp son lên, mở ra và ngắm nghía, cây son xài dang dở này đã từng tô điểm môi nàng. Cây son sẽ ở lại với chàng như Hoài Thu sẽ luôn phảng phất quanh đời.

Nguyễn thị Thanh Dương